

-Jag sade dig en gång att du skulle skratta
ist att du var till Kaiwaka. Nu går du
det sedan, du har ganska bekant skapen. A.
det så? Det är oerhålligt att inte ha
dig här. Jag har så förskräckligt Kuragosa
känninga om framtiden. Du kan inte ha
mycket med jag kan inte mig. Jag vet inte
vart från det kommer. Vad tjänar det
till att du en gång kommer till mig det intressanta
du upplevat. Släpp en frust till in över
den mörka hus jag vill till i, som ett kulturen
utan ett och något är nöjden. Under tiden
jag skriver detta brev, har ett och annat förändrats i vår
fädgård: vårt ^{ställe} ligger nu, delar på är här
i år och snart slipper man möjligen inte ner till skanden
utan att förfärdigt sina sina kläder. Jag skriver till dig
som till ett abstrakt begrepp, så förklarad är jag och mitt
inte så hämdlyst, att jag inte tror att detta brev når
dig. Nu kommer hösten med röd, har annars det
skett här, vi ha tusen saker att tala om. Jag önskar
att du hade ett minnelse eller en såg att jag kunde bringa
dig "ins geleise". Skapar du tankar du eller vad gör du? Jag
har i januari och juli inte gjort en enda dikt. Jag har ingen inspiration,
jag har under år levt i mitt ure men har ingenting som
härar dem ut. Då du sist var här, var jag inte hemma, så naturligt
jag förstod inte gna, så mycket av tillfallet, som jag nu skulle
kunna. Du lade en sordin på mig. Du är min och jag vill inte
göra mycket åt dig. Glömmes du är du flyktigt. Du har i bland
haft en så rättig ton i dina brev, är det mig du är vriterad på
"anske skriver jag för mycket är det farligt att skriva bort dig. Jag vill
att du skall vara nöj med mig och med detta ställe. Du vill
här skilja oss, att du inte kan lösa oss. Men säg så det kommer
här en sånning, är detta sant, det som händer, det dunkla?

Det är mig ett delaktigt, var dag posten kommer och ingenting har dig- jag läser stils
grunat och innerligt. Men du är inte eller har du blivit där och stann i